

Jan Trávníček: Annapurna bylo docela peklo

Mount Everest jej neláká, radši zdolává nebezpečnější velehory. Honza se nedávno vrátil ze své třetí expedice na osmitisícovku

MILAN ŘÍSKÝ

Plzeň – Nedávno se **Honza Trávníček** vrátil z výpravy na horu Annapurna v Nepálu. Jednalo se již o třetí osmitisícovku, kterou tento západočeský horolezec zdolal. Sám o sobě rád říká, že je turista a není profesionál. Přesto je obdivuhodné, jak ve svém volném čase zdolává jednu horu za druhou. Z té poslední si přivezl omrzliny na nohou, a když přicházel na rozhovor, ještě lehce kulhal. Přesto s úsměvem na tváři líčil situace, kdy šlo o život. Zkrátka dobrodruh jak má být.

Jak ses dostal k lezení?

Ve Stříbře byla parta lidí, co jezdila do hor, a vzali nás mezi sebe. Zpočátku jsem byl hlavně turista, pak jsem začal lézt a to mě přestalo bavit. Teď jsem opět turistou. A v Plzni jsem na vysoké škole přišel do lezeckého oddílu, kde jsem v tom pokračoval. Navíc provozujeme horolezeckou stěnu na Lokomotivě, takže se tomu věnuji i ve volném čase.

Proč jsi spíše turista než horolezec?

Ono se na těch horách ani neleze a spíše jsou to výstupy. Samozřejmě narazíš na lezecká místa, ale převážně chodím. Žádné extrémní výstupy. Snažím se dostat na vrchol cestou nejmenšího odporu. Proto turista.

A jak se takový turista připravuje?

Pokořitelé Annapurny si vedle pocitu dobře odvedené práce přivezli i omrzliny. Honzův kolega Radek na tom byl podstatně hůř. Musel být poté hospitalizován v nemocnici. Foto: archiv Jana Trávníčka

Honza Trávníček

- narozen v roce 1976
- má za sebou klasické výstupy v Alpách – Mont Blanc, Dom, Grossglockner, Alphugel a další
- během své kariéry zdolal celkem tři vrcholy přesahující osm tisíc metrů – Gasherbrum (8068 m), Manaslu (8163 m), Annapurna (8091 m)
- příští rok výstup neplánuje

vuje na výstup?

Příprava není jednoduchá a hlavně ne krátkodobá. Ne připravíš se za dva měsíce, je to dlouhodobější proces. Trávím čas na běžkách, dělám skialpinismus, běhám a nakonec jsem běhal i do schodů v paneláku. To mi dalo snad nejvíc. Je to přesně ten typ pohybu, který potřebuješ v horách. Třeba na výstup na Manaslu jsem byl připraven hůř. Byl jsem po operaci kolena.

Je fyzický rozdíl hodně znát?

Poznáš to. Nejlépe jsem na tom byl poprvé, když jsem lezl na Gasherbrum. Teď už vím, jak se musím připravit, aby to nebyl průšvih. A cesta je vždycky lepší nahoru. Sestup je podstatně horší. Jako bys šel po strmé sjezdovce a cítíš to hlavně na stehnech. Třeba Radek Jaroš, se kterým jsem byl na expedici, na tom byl líp. Je to profesionál, a tudíž je i lépe připraven. Nějaký čas příprava zabere a být profesionálem u nás není vůbec jednoduché.

Vybral sis Annapurnu jako svůj cíl. Proč právě tato hora a ne třeba Mount Everest?

Je to výzva. Loni se o ní pokusili čtyři lidé a neuspěl nikdo. Letos nás tam bylo pětadvacet. Ale hlavně to byla akce s jedním z nejzkušenějších lezců u nás, Radkem Jarošem, a to mi dalo hrozně moc. Mount Everest je podle mě turistická atrakce. Šerpové vás na vrchol takřka dovedou a cesta je relativně bezpečná. Nechci zlehčovat výkon lidí, co tam lezou sami a bez kyslíku, ale většinou mají dobře připravenou cestu. Na druhou stranu je to hodně vysoko. Annapurna je nebezpečná. Má horší statistiky než K2 a právě laviny a seraky jsou tím největším nebezpečím. Takže, proč by se tam horolezci hnali, když existuje dost bezpečných osmitisícovek.

Vy jste se připravovali na výstup již s předstihem na Lhotse. Jak probíhala příprava tam a pomohla vám?

Chtěli jsme se aklimatizovat na jiném osmitisícovém kopci. Naším cílem bylo vylézt do třetího výškového tábora, který je v 7300 metrech a tam jsme chtěli přenocovat. Aklimatizace v horách je náročná, vždycky bys měl spát na nižším místě, než vylezeš. Dolezli jsme do sedmi tisíc metrů a vrátili se. Aklimatizace sice nedopadla úplně podle našeho vysněného scénáře, protože jsme chtěli přenocovat ještě výš, jenže to prostě nešlo. Ale i tak nám tato příprava hodně pomohla. Na Annapurně jsem neměl představu, co nás tak může čekat, a bylo to docela peklo.

Jak dlouho trval samotný výstup na Annapurnu?

První den jsme vylezli do druhého výškového tábora a pak ve třetím spadla lavina. Tlakovou vlnu jsme cítili až k nám. V tu dobu to někteří zabalili, že jim to za to riziko nestojí. A šestý den jsme byli na vrcholu. Sedmý den byl dole Radek a já osmý den.

Co se stalo, že jsi dorazil dolů se zpožděním za Radkem?

Když jsme postavili pátý výškový tábor, tak nás bylo celkem deset, dva šerpové a osm klientů. Šli jsme nakonec přes noc, ale byla šílená zima. Ale věděli jsme, že dopoledne má být hezky, tak jsme to

Jan Trávníček na Annapurně. Honza si tak splnil další sen a zdolal již třetí osmitisícovku ve svém životě.

Foto: archiv Jana Trávníčka

riskli. Radek šel přede mnou s jedním Íráncem a byl na vrcholu asi v devět ráno. Já jsem jej dosáhl asi v jednu. Nahoře jsem čekal ještě na Peruánce, co šel za mnou. Došla mi totiž karta do foťáku. A pak přišel sestup, během něhož jsem měl problém s únavou. Radek měl navíc omrzlé nohy, tak spěchal dolů. Satelitním telefonem se spojil s doktorem a ti mu poradili, co má dělat. Takže desinfikoval a dával si sterilní krytí a teplé obklady, čímž toho zřejmě hodně zachránil. Já jsem šel asi dvě a půl hodiny po něm a došel jsem do druhého výškového tábora, který byl zhruba tři hodiny od základního dole. Navíc jsem se po příchodu do campu dozvěděl, že během výstupu zemřel mladý Maďar, se kterým jsem se před výstupem bavil. Zřejmě jej strhla lavina. Neměl jsem to v tu chvíli v hlavě srovnané natolik, abych hned vyrazil. K tomu

jsem zjistil, že mám lehce omrzlé prsty i já, ale jak je to špatné, jsem zjistil až dole.

Bylo to vážné?

Dole jsem zjistil, že mám bambule na prstech, ale na Radkovy nyní černé nohy to vážně nemělo. Kromě toho se mi chytly i prsty na nohou. Ruce se zhojily rychle, ale palec bude na delší dobu. Je to otrava, nemůžu si zahrát fotbal a moc sportovat. Ale třeba jsem si pořídil in-line brusle o dvě čísla větší, a v těch ten palec necítím, takže úplně omezen nejsem. Puchýř, který na palci mám, se také lepší, ale hned to opravdu nebude.

Stojí to za ten pocit stát nahore?

Asi jo. Tedy, když jsem byl poprvé na osmitisícovce, tak jsem byl dojatý. Loni na Manaslu už to bylo jiné. Bylo ošklivé počasí a měl jsem v hlavě, že musím rychle sestupo-

vat. A na Annapurně je vrchol ostrá hrana, takže jsi rád, že tam vůbec stojíš. Často se mě lidé ptají na výhledy, ale já se rozhlédl, zjistil jsem, že se blíží fronta a bylo po koukání. Lepší výhledy jsou cestou nahoru, když máš čas. Ale jak jsi na vrcholu, tak máš zkrátka jiné starosti, než se rozhlížet.

Po každém návratu jsi prohlašoval, že další osmitisícovku plánovat nebudeš. Budeš to říkat i po výstupu na Annapurnu?

Teď ne. Z Manaslu jsem se vrátil celkově psychicky unavenější, a proto jsem to říkal. Každopádně další rok nic neplánuji. Ale kdybych sehnal silného finančního partnera, tak si to dokážu přestavit. Nikdy neříkej nikdy. Já to loni řekl a vidíš, vše je jinak. Teď je však na radě dovolená u moře, a poté normální cestování, pravděpodobně po Jižní Americe, kam se dlouho chystám.